

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

(א) [כריתות טו.], (ב) ערכין טו. ע"ש [טובה טו. ע"ש כריתות טו. ע"ש], (ג) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ד) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ה) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ו) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ז) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ח) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ט) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (י) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יא) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יב) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יג) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יד) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (טו) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (טז) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יז) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יח) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (יט) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כ) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כא) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כב) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כג) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כד) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כה) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כו) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כז) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כח) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (כט) [בטוטה טו. וכריתות טו.], (ל) [בטוטה טו. וכריתות טו.].

אי נמי בהנך דלאו בני גלות. הרבה שנוין במסכת מכות (פ"ב) כגון שהרגו דרך עלייה או מי שילאה אבן מתחת ידו והוליא הלה ראשו וקבלה: מה חלק. בטומאת מקדש משאר טומאות: דמייתי עולה ויורד. ושאר שגגת עזירה בקרבן קצוב: דמייתי עזירה ולא כשבה. ובשאר כריתות

או כשבה של שעירה: חלק להקל קאמרינן. האי מה מצינו שחלק חילוק שהוא להקל מיבעי לן לאשכוחי דומיא לשעיר הפנימי דקולא הוא שיחיד מתכפר בקרבן צבור שלא חסר צו ממנו משלו: והאי חלוק להחמיר. שאם לא ימנע שעירה אלא דמיים יקריס יציגנה בעל כרחו: ואימא יולדת. שאם עבר עליה יום הכפורים אוכלת בקדשים בלא קרבן: ולא לכל טומאה. וקרבן יולדת אינו צא לכפרה אלא לטהרה מטומאתה לאכול בקדשים: ולרבי שמעון דאמר רב. במסכת נדה בפרק המפלת (דף ע"ג:) יולדת חוטאת היא. ששכרועת לילד נשבעת שלא זוקק לזבעה: ממקומו הוא מוכרע. ואיזה לא לרין להך דרשה דחלק: מה חלק דמייתי אפרים לא גרסינן שאין זה להקל שהפריס אינן קריבין ולכד הקרבן הם באין ז' ימים לפני הקרבן והכי גרסינן אימא מנורע. וחלק ידיה לא מיטריין לפרושה דהא פריש גבי קושיא דיוולדת ומאי חילוק דמייתא צעולה ויורד והיא גופה איתא במנורע: ז' דברים. מפרש במסכת ערכין בפרק יש צערכין. אלמא על חטאת אחי קרבן דיליה: הסם מנגיעה איכפר ליה. בצער נגעו מתכפר לו העון: ואימא נזיר טמא. דכתיב (במדבר ו) וציוס השמיני יביא שתי מורים: ולא לכל טומאה. וכי מייתי נזיר קרבן למיחל עליה מזירות טהרה מייתי כדכתי' (ס"ג) והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו וגורת הכתוב הוא דלא חייבל מזירות עד דמייתי קרבן: דרבי אלעזר הקפר במסכת תענית (דף י"א.) חוטא הוא. שזיער עלמנו מן היין: כי היכי דעביד לפני ולפנים. דפרש לנעיל במינה אחת למעלה וז' למט' מדס הפר וכן מדס השעיר ואתא האי וכפר על הקדש לאיתויי היכל שיעשה כמו כן על הפרוכת מבחוץ: נייסי פר ושעיר אחריני קמ"ג וכפר מההוא גופיה והדר כתיב וכן יעשה לפרושי מה היא כפרה שהכתוב מזה עליו שיהא ככל אשר עשה לפני: מיניה משמע. ואייתר ליה וכפר על הקדש לדרשה: ה"ג מאי ניהו יש בה ידעה ר' ולא גרסינן טומאה במקדש

מאי ניהו. והכי פירושא קמני מה פשעים שאינן בני קרבן אף חטאים ומאי ניהו טומאה דממעט מהאי קרא ההיא דנת קרבן ואינו ז' שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה צדוק: עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא ניכפר האי שעיר עלה: סמוך לשקיעת החמה. ערב יום הכפורים ולא היה שהות להציא קרבנו: ניתלי והשעיר אינו צא לכפר אלא על הטומאה ויש לומר כיון שעל ידי הטומאה צא לו שזיער עלמנו מן היין (ע"ש) שנה בחטא קריין ציה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אצל לרבנן אפילו נטמא במזיד הקרבן אינו צא על החטא דהא אפילו נטמא בזהונו דלאו חוטא הוא לרבנן מציא קרבן ומאשר חטא על הנפש הוא לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א' ב) והיינו אינו צא לשלמה חטאים וכמו (שופטים ב) אל השערה ולא יחטאו ולכל חטאתם ליכא לפרושי הכא לשון חסרון הוא דהא דומיא דפשעים כתיב: דאתידע ליה סמוך לשקיעת החמה. ואם תאמר הא נמי נילף משעיר המשתלח דכדידיה נמי דרשינן חטאים דומיא דפשעים ויש לומר דלא דרשינן ליה סמוך לשקיעת החמה. והכי אייתר בשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' תמידע ליה סמוך לשקיעת החמה ומאי

גילוי ערויות נמי היכי דמי אי במזיד בר קמלא הוא אי בשוגג בר קרבן הוא במזיד ולא אתרו ביה בשוגג ולא אתידע ליה שפיכות דמים נמי ה"ד אי במזיד בר קמלא הוא אי בשוגג בר גלות הוא במזיד ולא אתרו ביה בשוגג ולא אתידע ליה אי נמי בהנך דלאו בני גלות נינהו אמר מר יכול על שלש טומאות הללו יהא שעיר מכפר ת"ל י מטומאות ולא כל טומאות מה מצינו שחלק הכתוב מכלל כל הטומאות בטומאת מקדש וקדושי אף כאן בטומאת מקדש וקדושי דברי רבי יהודה מאי חלק מיייתי בעולה ויורד אימא ע"ז ומאי חלק (סיפון ע"ז יולדת מצורע נזיר (וכו')) דמייתי שעירה ולא כשבה אמר רב כהנא אנו חלק להקל קאמרינן והאי חלק להחמיר הוא רב אימא יולדת דחלק דמייתא עולה ויורד אמר רב הושעיא לכלל חטאתם ולא לכלל טומאתם ולר' שמעון בן יוחאי דאמר יולדת נמי חוטאת היא מאי איכא למימר רבי שמעון למעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע (א) אימא מצורע (ב) אמר רב הושעיא לכלל חטאתם ולא לכלל טומאתם ולר' שמעון בר נחמני (ג) דאמר על שבעה דברים נגעים באין ז' ימים לפני הקרבן והכי גרסינן אימא מנורע. וחלק ידיה לא מיטריין לפרושה דהא פריש גבי קושיא דיוולדת ומאי חילוק דמייתא צעולה ויורד והיא גופה איתא במנורע: ז' דברים. מפרש במסכת ערכין בפרק יש צערכין. אלמא על חטאת אחי קרבן דיליה: הסם מנגיעה איכפר ליה. בצער נגעו מתכפר לו העון: ואימא נזיר טמא. דכתיב (במדבר ו) וציוס השמיני יביא שתי מורים: ולא לכל טומאה. וכי מייתי נזיר קרבן למיחל עליה מזירות טהרה מייתי כדכתי' (ס"ג) והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו וגורת הכתוב הוא דלא חייבל מזירות עד דמייתי קרבן: דרבי אלעזר הקפר במסכת תענית (דף י"א.) חוטא הוא. שזיער עלמנו מן היין: כי היכי דעביד לפני ולפנים. דפרש לנעיל במינה אחת למעלה וז' למט' מדס הפר וכן מדס השעיר ואתא האי וכפר על הקדש לאיתויי היכל שיעשה כמו כן על הפרוכת מבחוץ: נייסי פר ושעיר אחריני קמ"ג וכפר מההוא גופיה והדר כתיב וכן יעשה לפרושי מה היא כפרה שהכתוב מזה עליו שיהא ככל אשר עשה לפני: מיניה משמע. ואייתר ליה וכפר על הקדש לדרשה: ה"ג מאי ניהו יש בה ידעה ר' ולא גרסינן טומאה במקדש

מאי ניהו. והכי פירושא קמני מה פשעים שאינן בני קרבן אף חטאים ומאי ניהו טומאה דממעט מהאי קרא ההיא דנת קרבן ואינו ז' שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה צדוק: עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא ניכפר האי שעיר עלה: סמוך לשקיעת החמה. ערב יום הכפורים ולא היה שהות להציא קרבנו: ניתלי והשעיר אינו צא לכפר אלא על הטומאה ויש לומר כיון שעל ידי הטומאה צא לו שזיער עלמנו מן היין (ע"ש) שנה בחטא קריין ציה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אצל לרבנן אפילו נטמא במזיד הקרבן אינו צא על החטא דהא אפילו נטמא בזהונו דלאו חוטא הוא לרבנן מציא קרבן ומאשר חטא על הנפש הוא לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א' ב) והיינו אינו צא לשלמה חטאים וכמו (שופטים ב) אל השערה ולא יחטאו ולכל חטאתם ליכא לפרושי הכא לשון חסרון הוא דהא דומיא דפשעים כתיב: דאתידע ליה סמוך לשקיעת החמה. ואם תאמר הא נמי נילף משעיר המשתלח דכדידיה נמי דרשינן חטאים דומיא דפשעים ויש לומר דלא דרשינן ליה סמוך לשקיעת החמה. והכי אייתר בשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' תמידע ליה סמוך לשקיעת החמה ומאי

וגרסה לרביצ' דס"ד דאתרווייהו מייתי לכפרה ולאשתרויי בקהל ומשני דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרויי בקהל: אימא נזיר טמא. פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחיצו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: ולרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא בו' ואם תאמר נזיר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עלמנו מן היין והכי תיסק אדעתין דחטאתה קמייתי

וגרסה לרביצ' דס"ד דאתרווייהו מייתי לכפרה ולאשתרויי בקהל ומשני דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרויי בקהל: אימא נזיר טמא. פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחיצו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: ולרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא בו' ואם תאמר נזיר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עלמנו מן היין והכי תיסק אדעתין דחטאתה קמייתי

וגרסה לרביצ' דס"ד דאתרווייהו מייתי לכפרה ולאשתרויי בקהל ומשני דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרויי בקהל: אימא נזיר טמא. פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחיצו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: ולרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא בו' ואם תאמר נזיר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עלמנו מן היין והכי תיסק אדעתין דחטאתה קמייתי

וגרסה לרביצ' דס"ד דאתרווייהו מייתי לכפרה ולאשתרויי בקהל ומשני דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרויי בקהל: אימא נזיר טמא. פירוש ולא ידע שנטמא ומאי חלק דמייתי תורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחיצו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: ולרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא בו' ואם תאמר נזיר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזיער עלמנו מן היין והכי תיסק אדעתין דחטאתה קמייתי

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדושי מכל חיבי קרבן דאינן בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקה טומאתה להחמיר עליה היא. מפורשת בספרי. ואימא יולדת ואלויה דר' שמעון דאמר יולדת חוטאת היא. כי בשעת שברעת לילד נשבעת שלא תזקק לבעלה. ורחינן ר' שמעון לטעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמאל בר נחמני א"ר יוחנן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיכות דמים. ועל שברעת שוא. ועל גילוי ערויות. ועל גבות הרוח. ועל הגולן. ועל צרות העין. על לשון הרע שנאמר מלשני בטהר רעהו אותו אצמית. ואין צמיתות אלא צרעת דמתהבם לצמיתות לחלוטין. ואמרינן מצורע מחולט. זו השמיעה מפורשת בסוף כריתות. ואמר שאני נגעים דהתם כפר ליה נגיעה. ואימא נזיר וכו' אלעזר הקפר דאמר במסכת תענית כי כפר ליה חוטא הוא. ושנין סבר ליה ה"א